

Маја

причице за чврст сан

1
Маја и Нојева барка

страница 7

4
Маја и једна сасвим посебна среда

страница 67

2
Маја је изгубила куцу

страница 27

5
Маја и новогодишња ноћ

страница 87

3
Маја има необичну сусетку

страница 47

6
Маја и рођендански поклон

page 107

Маја

и Нојева барка

– **Хало, мама?** На радију кажу да се спрема олуја века?
Не брини, ловочуварева брвнара је чврста. Осим тога, налази се
на пропланку. Дрвеће не може да падне на нас.

– **Хало? Врло те лоше чујем! Хало?**

Телефон више не ради!

Какав пех! Маја је дошла да проведе три дана распуста у шуми како би посматрала животиње. Кућица се тресе и шкрипи... Маја се не осећа угодно! На срећу, с њом је Весна, она је „велика“ и ничег се не плаши. Обишла је цео свет! Маја се мало умири кад је види како једе с апетитом.

Касно ноћу, док Веца мирно спава, Маја бди.

Налет ветра изненада отвори капке и она у даљини може да види дрвеће које се савија... Наједном нешто чудно пређе преко неба...

– Хеј, Весна! Видела сам...

– Пусти ме да спавам!

Зашто би будила пријатељицу да јој каже како је управо видела да тамо горе лети... Маја угаси свећу и склупча се у кревету.

– Слон? – зачуди се сутрадан Веца. –
Видела си како слон прелеће преко
неба? Афрички или азијски слон? –
упита с великим осмехом на лицу!
– Каква су му била крила?
– Можда сам сањала – призна
Маја. – Ипак...
– Хајдемо, олуја се смирила.
Крећемо! – каже Веца.
Две пријатељице се нечујно про-
бијају кроз јутарњу маглу.
– Не мрдај! – нареди јој тихо
Веца. – Добро погледај!
Десно су три зеца, испред њих
је веверица, а мало даље сова!
Животиње су на само неколи-

ко метара

од њих.

Маја их није чак ни виде-
ла.

– Хоћу ја нешто прва да
спазим – каже себи.

И тада кроз двоглед...

– Ено! Ено... тигра!

Веца се насмеје.

Уплашивши се, зечеви, веверица и сова
нестану истог трена...

...једино се тигар не помера.

Маја се, наиме, није преварила. Тамо, у висо-
кој трави, заиста се налази тигар.

Кад га примети, Веца зине од чуда и разрога-
чи очи.

Ухвативши Мају за руку, шапне јој,
готово не померајући усне:

– Повуцимо се до жбуња, по-ла-ко!

– А шта ћемо сад? – пита Маја.

– Сада ћемо да трчимо колико
нас ноге носе!

– **Стој!** – викне Маја.
Тамо... Испред нас је
НО... НО...

– **Но... носо... носорог!** – Весна не може да верује рођеним очима...

Дођи, не смемо да му сметамо док спава!

– Шта се то ноћас десило? – пита Маја.

Мислиш да су побегле из неког зоолошког врта?

– У сваком случају, такве животиње треба избегавати.

– Можда има и других! – дода забринуто Маја.

Осим тога, неке су можда... гладне!

– Стаћемо на трен! – одлучи тада Весна. – Треба да сачувамо прибраност и размислимо. Погледајмо карту. Мој компас... Да бисмо биле безбедне, треба да идемо ка центру парка. Сигурно ћемо пронаћи људе који ће нам помоћи... Југ је тамо... Добро, онда кренимо право напред.

– **Погледај!** – узвикне Маја. – Тамо је неко возило! Спасене смо! Господине! – викне она док му прилази. – Господине! **Аааах!** Маја устукне три корака. Онај коме се обратила заправо је огромна горила...

– Да ли сте лепо спавале и поред олује?

Ево коначно неког! То је ловочувар доброћудног лица које делује умирујуће. Ох, Маја је тако срећна што га види!

– Благо вама ако сте спавале! – настави чувар. – Ја сам провео ноћ јурећи за животињама које служе као декор.

– Шта? Нису... праве? – упита Весна пришавши му.

– Зашто? Ви сте мислиле да јесу? – одврати чувар насмејавши се.

– **Овај... Наравно да нисмо!** – одговоре углас Маја и Веца.

– Каква ноћ! Дуго ћемо је памтити! – настави чувар. – Вајар има највише разлога да жали... Јесте ли га видели, тамо, у сеници?

Јадан човек... Идите код њега. Треба му утеха!

– Добар дан – каже срамежљиво
Маја.

– Добар дан – одврати вајар.

– Јесте ли видели ту катастрофу? Више од две године радим без прекида на тој Нојевој барци. Направио сам све животиње, једну по једну, трудећи се да изгледају као у стварности.

